

Разходки пеша

На лятото в самия край приемам,
че този ден е най-добър от всички.
Изгряло ми е слънчице – паричка
сред облачета – пухкави поеми.
Не предвещават бури небесата.
Или пък предвещават? Кой да знае...
За всеки случай опвам си платната –
отплувам надалеч от тази стая.
Къде ще ида? Предстоят разходки
пеша, пеша и пак пеша, защото
движението сол е на живота.
И аз се движа – плавно като лодка.
Най-първа дестинация е плажът.
Отмервам крачки – може би хиляда.
Нараства шансът да остана млада
дотоам, догдето Господ Бог покаже.
Отпосле следват яки направления
край Lidl, Billa, Kaufland и пазара.
Там паркингите дважд са по-зелени.
Разглеждам просто, без да се товаря.
Току надниквам в моя смарт часовник.
Пет хиляди са крачките. Добре е.
Тъй мойта пешеходна епопея
си продължава кротко и беззлобно.
Не изпреварвам с ярост, не ругая.
Колата щом продадох – рахатяхах.
Сега дори без цел да се помая

пак ми е райско – като у дома си.
Ти ми се чудиш – как така излизам
дори когато дъжд плющи, обаче
помни – за нас, родените във риза,
дъждът през август страшно много значи.
И затова до гарата ще слеза,
през сълзи ще помахам на експреса –
да си лети край хълми и оврази,
невярвайки, че пак му пея песен.
Но пея му. Не съм и уморена
на десетхиляди и седемнайста крачка.
Насън ще допребродя куп вселени
аз – малка пешеходка – разказвачка.